

Вітаю, мяне завуць Кацярына Розіна, мне 36 гадоў, за якія мяняліся краіны, мовы, прафесіі. Але ж часам непрадказальную жыццёвую плыню лямавалі некаторыя нязменныя рэчы - адна з іх цікавасць да цяжкага мінулага нашай краіны, гістарычнай памяці і межпакаленнай спадчыны. Як шырокі сацыяльна-гістарычны кантэкст уплывае на тое, кім мы ёсць сёння і які шлях абіраем для нашага заўтра - тое пытанне, якое хвалюе мяне ўвесь гэты час.

Паралельна з прыватнай псіхатэрапеўтычнай практыкай, якую я вяду з 2015 года, з лютага 2023 года я пачала выпускаць свой падкаст "[Што ты тут забыў](#)", дзе спрабую шукаць адказы на названае пытанне. Я знаходжу і перакладаю на беларускую даследаванні, прысвечаныя тэмам гістарычнай памяці, калектыўнай, культурнай траўмы, механізмам яе наследвання і спосабам лекавання. Нечакана для мяне, без усялякай медыя стратэгіі, за паўгады падкаст набраў каля 500 падпісантаў на ўсіх платформах, атрымлівае па некалькі сотняў праслухоўванняў на выпуск, аднойчы трапіў на 6 радок рэйтыngu усіх падкастаў ў iTunes Belarus. Такія медыя як [Citydog](#), [Радые Свабода](#) звярталіся с прапановамі зрабіць матэрыял пра падкаст. Слухачы з больш чым 40 краін пакідаюць натхняльную адваротную сувязь. Згодна са статыстыкай Spotify каля 70% гэта людзі ва ўзросце да 35 гадоў. Усе гэта я ўспрымаю як гатоўнасць, запыт часткі грамадства на тое, каб глядзець у цяжкае мінулае, размаўляць пра яго, шукаць і аднаўляць сувязі паміж пакаленнямі, умацоўваць сваю тоеснасць.

Зараз я бачу падкаст як падмурак, падрыхтоўчую адукацыйную платформу для новага праекта, ужо не маналога, а палілога, дзе загучаць нерасказаныя, прыхаваныя гісторыі людзей, чые сем'і сталі ахвярамі сталінскага рэжыму. Лічу, што навучанне на магістарскай праграме ЕГУ дапаможа стварэнню і развіццю гэтага праекта. Адна з магчымых формаў - групы падтрымкі для нашчадкаў ахвяр рэжыму і/альбо злачынцаў, якія функцыянавалі на баку рэжыму. Дыялог быў патрэбен нам усім апошнія дзесяцігоддзі, ён спатрэбіцца і далей, калі сённяшні беларускі рэжым скончыць сваё існаванне. Пакуль немагчыма стварыць пляцоўку для размовы на дзяржаўным узроўні, мы можам наладжваць яе на узроўні асобных людзей і сямей. Іх памяць і досвед адабраць ніхто не можа. А значыць, на гэтым першым узроўні мы здольныя весці працу па вывучэнню, асэнсаванню, пражыванню траўматычнага межпакаленняга досведу.

Навучанне на магістарскай праграме дапаможа мне атрымаць неабходныя веды па арганізацыі праектнай дзейнасці, адабраць метады навуковых даследаванняў, якія магчыма выкарыстоўваць у існуючым праекце (падкасце), распрацаваць канцэпцыю новага сацыяльна-культурнага праекта, сустрэць аднадумцаў.

Вельмі спадзяюся на падтрымку ўніверсітэта і выдзяленне мне гранта на навучанне. Адна з галоўных мэтаў, якія я стаўлю ў сваёй дзейнасці - спрыяць таму, каб беларусы сталі дасведчанымі карыстальнікамі гісторыі на асабістым і калектыўным узроўні, што ў поўнай меры суадносіцца з місіяй універсітэта ствараць і распаўсюджваць сацыяльна адказнае крытычнае веданне ў сферы сацыяльных і гуманітарных навук.